Твір-відгук. Як три грибочки… (за оповіданням Степана Васильченка “Дощ”). 6 клас

Я хочу поділитися думками, які з’явилися в мене після прочитання твору С. Васильченка “Дощ”. Це оповідання викликало в моїй душі велике співчуття до нещасних дітей. Мабуть, постійно троє маленьких дітей — “старша дівчинка і троє малих хлопчиків” залишалися на самоті вдома. Мати заробляла гроші в панських горницях. Так і цього разу, коли бушувала злива з грозою, матері не було. Діти залишилися самі. Маленькі хлопці хотіли їсти, а старша сестра заспокоювала їх, як могла. Що вона могла їм дати ще? Вже з’їдено все. А на іншу їжу мати поки не заробила. Так і перебули грозу. Вийшло сонце, світиться проти нього весь у золотих краплях гай. Потяглися з базару люди. І діти,

бажаючи ще більше їсти, вийшли на битий шлях просити “гостинці”. Хтось їх не помічав, але помітила одна бабуся, яка йшла, спираючись на костур, за возами.

Бабуся, як їй не було жаль діточок, їсти не дала — не несла з собою. Але гарно розпитала, хто вони, де їхня мама. А на прощання погладила всіх, особливо маленьких, по голівках. І так від цього дітям стало радісно, що на деякий час забули вони і голод, і відсутність мами, а згадували добру бабусю.

Мене особливо вразив цей епізод, де письменник дуже влучно змалював тонкі, вразливі і чисті душі дітей, для яких звичайні приємні слова і ласкавість бабусі значили більше, ніж вгамування гострого голоду. Вони відчули, що у світі є добрі люди. А, отже, усе закінчиться добре: повернеться мама, нагодує їх, приголубить, і стане всім весело і гарно.

Так і залишилося троє дітей під своєю землянкою, “як три прив’ялі квітки”, чекати на прихід щастя в їхнє життя — мами.